

-ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ-

Herbert Marcuse

Περί διαλεκτικής
Τρία δοκίμια

Επιμέλεια, μετάφραση, επίμετρο:
Κωνσταντίνος Ράντης

ISBN: 978-960-221-550-0, σελ. 93, σχ.
14x21,
α' έκδοση Φεβρουάριος 2013,
τιμή 8,00 € (χωρίς ΦΠΑ)

Η υλιστική διαλεκτική βρίσκεται υπό τον ανοικτό ορίζοντα της ιστορίας, την οποία κατανοεί. Έτσι αποτίει φόρο τιμής στην ανθρώπινη ελευθερία, που είναι το μέγιστο μέλημά της.

Herbert Marcuse

«Ας μην ξεχνούμε ότι η κυριαρχία και η εκμετάλλευση δεν διαιωνίζονται μόνο στους θεσμούς της ταξικής κοινωνίας, αλλά και στα χαραγμένα από την ταξική κοινωνία ένστικτα, τις ορμές και τις επιδιώξεις· όσα οι άνθρωποι, δηλαδή οι καθοδηγούμενοι και διοικούμενοι άνθρωποι, αγαπούν, μισούν, επιδιώκουν, βρίσκουν ωραία και διασκεδαστικά κ.ο.κ. Η ταξική κοινωνία δεν χαράσσει μόνον την υλική, ούτε μόνον την πολιτιστική παραγωγή και αναπαραγωγή, χαράσσει εξίσου το πνεύμα και το σώμα των υποκειμένων και των αντικειμένων του συστήματος. Αυτήν την κοινοτοπία τη γνωρίζουμε όλοι, ωστόσο οι εξεγερμένοι σπουδαστές την άρθρωσαν πρώτα σε θεωρία και πράξη, “ενσάρκωσαν” την ιδέα ότι η επανάσταση πρέπει εξ υπαρχής να δημιουργήσει μια ποιοτικώς, και όχι μόνον ποσοτικώς, άλλη κοινωνία.»

H.M.

«Τα νέα κοινωνικοϊστορικά δεδομένα επέβαλαν απαντήσεις και λύσεις πέραν του κατεστημένου, ορθόδοξου μαρξιστικού πλαισίου, το οποίο κυριαρχούσε στον λεγόμενο “υπαρκτό σοσιαλισμό”. Ο Μαρκούζε τόλμησε να δώσει τέτοιου είδους απαντήσεις, δηλαδή να σκιαγραφήσει τον αστερισμό μιας σύγχρονης κοινωνικής θεωρίας που ανταποκρίνεται στη νέα πραγματικότητα, συνδυάζοντας την προσδιορισμένη άρνηση της ιστορικά συγκεκριμένης, πατριαρχικο-καπιταλιστικής κοινωνίας με μια αφηρημένη, ουτοπική, συστηματικοθεωρησιακή κριτική και διαβάζοντας την πραγματικότητα αντίστροφα [...]

Τα τρία δοκίμια περί διαλεκτικής από την τελευταία περίοδο της ανάπτυξής του είναι τα πλέον μεστά, συγκροτημένα και διδακτικά. Στο πρώτο, ο Μαρκούζε επιχειρεί μια ιστορικοφιλοσοφική υλιστική ερμηνεία της συνολικής ιστορίας της διαλεκτικής, για ν’ αναδείξει αφενός την ιδιαιτερότητά της στον Έγελο και αφετέρου την αναγκαιότητα της αναθεώρησής της από τον Μαρξ. Στο δεύτερο, αναδεικνύει τη σημασία της άρνησης στην αρνητική διαλεκτική και τη διαχωρίζει με σαφήνεια από την αρνητικότητα. Στο τρίτο, επικεντρώνεται, εν τέλει, στο κατ’ εξοχήν περιεχόμενο της ιστορικής διαλεκτικής, που δεν είναι τίποτε άλλο παρά η μετάβαση από το βασίλειο της αναγκαιότητας στο βασίλειο της ελευθερίας.»

Κωνσταντίνος Ράντης

Ο **Herbert Marcuse** (1898-1979) υπήρξε από τους κορυφαίους στοχαστές του 20ού αιώνα. Μετά τις σπουδές του κοντά στον Χούσερλ και τον Χάιντεγκερ, συνδέθηκε με το Ινστιτούτο Κοινωνικής Έρευνας της Φρανκφούρτης, ήδη πριν από τη μετεγκατάστασή του στις ΗΠΑ το 1934, και πρωτοστάτησε στη διαμόρφωση της Κριτικής Θεωρίας. Στη διάρκεια του Β’ Παγκοσμίου Πολέμου εργάστηκε ως αναλυτής στο Γραφείο Στρατιωτικών Μελετών (OSS) των ΗΠΑ. Αργότερα έγινε καθηγητής και δίδαξε σε πολλά αμερικανικά πανεπιστήμια. Η σκέψη του ενέπνευσε ριζοσπάστες διανοούμενους και πολιτικούς ακτιβιστές στις δεκαετίες του 1960 και ’70, με αποτέλεσμα να χαρακτηριστεί «πατέρας της Νέας Αριστεράς». Κυριότερα έργα του: Η οντολογία του Χέγκελ και η θεωρία της ιστορικότητας (1932), Λόγος και επανάσταση (1941), Έρωσ και πολιτισμός (1955), Μονοδιάστατος άνθρωπος (1964), Αρνήσεις (1968), Αντεπανάσταση και εξέγερση (1972).

Ο **Κωνσταντίνος Ράντης** δίδαξε στην Pädagogische Hochschule Freiburg im Br., στο Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας και στο Πάντειο και είναι επίκουρος καθηγητής στη Φιλοσοφική Σχολή του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων.